

Ének Anglia férfiaihoz

Óh, Anglia férfiai!
Mért szántunk a lordokért
és miért szőjjünk hát
új ruhát
zsarnokinknak?

Óh, mért ruházni, őrzni s áldni
a bölcsőtől a sírig,
ki verejtéked — nem! a véred issza
s érte nem ad vissza
soha semmit.

Óh, Anglia méhei!
Mért kovácsolsz fegyvert, ostort s láncnak vasat,
tán csak nem azért, hogy kifosszanak ezek
az úri ebek?

Se nappalod, se éjjeled, se pihenőd, se életed,
se szép szerelem írja.
Vagy ki birja titkodat, hogy mit veszel oly drágán
a szenvedésed árán?

Hisz más aratja vetett magod,
más őrzi kincseid,
bíbor ruhád, mit magad szőttél,
más hordja
s más a fegyverid.

S mégis!
Vesd el magod — de ne hagyd, hogy a gazok
arassák le s kincseid se add oda másnak
s ha ruhádra vásznak imposztor hadak,
úgy fegyverrel védj magod.

Vagy ha nem!
úgy hát bujj odúdba félre, be a lyukba,
hadd lakják, mit te fődtél: a termeket mások,
a láncaid se csörgesd, mert ti vagytok
a kovácsok,
kik edzették az acélt.

És csak ássál, szántsál, vájjál, szőjjél,
hisz így árod a sírod
és szősz magadnak szemfedőt,
míg temetőd nem lesz szép Anglia.